Olli Mäenpää
6.5.2025

Perustuslakivaliokunnalle

Hallituksen esitys valtion aluehallintouudistusta koskevaksi lainsäädännöksi (HE 13/2025 vp)

Toimivallan ja tehtävien laintasoinen sääntely

Perustettavaksi ehdotettu uusi Lupa- ja valvontavirasto olisi sitä koskevan lakiehdotuksen 1 §:n mukaan valtakunnallinen ja monialainen valtion keskushallinnon viranomainen, joka turvaa alueilla vuorovaikutuksessa toimien perusoikeuksien ja oikeusturvan toteutumista. Virastolle siirtyisivät kuuden aluehallintoviraston ja Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontaviraston tehtävät sekä ELY-keskusten ympäristö- ja luonnonvarat -vastuualueelle kuuluvia tehtäviä. Mainitut virastot ja keskukset lakkautettaisiin. Tehtävien siirtäminen valtakunnalliseen virastoon merkitsisi siten valtion virastorakenteen olennaista tiivistämistä, keskittämistä ja yhtenäistämistä. Sääntelykokonaisuutta on paikallaan arvioida yleisesti siltä kannalta, että perustuslain 2 §:n 3 momentin mukaan julkisen vallan käytön on perustuttava lakiin ja kaikessa julkisessa toiminnassa on noudatettava tarkoin lakia.

Ehdotus sisältää varsin merkittävän hallinnollisen uudelleenorganisoinnin, joka edellyttäisi useiden lakien muuttamista. Ehdotetut muutokset kohdistuisivat vain viranomaisorganisaatioon ja viranomaisten tehtävien organisatoriseen allokointiin. Tarkoituksena ei ole ehdottaa muutoksia aineelliseen lainsäädäntöön siltä osin kuin siinä määritellään viranomaisten toimivaltaa, viranomaistehtävien sisältöä sekä yksityisten oikeuksien, etujen ja velvollisuuksien perusteita. Uuden viraston toimivalta ja tehtävät määräytyisivät siten edelleen voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti. Poikkeuksena tästä lähtökohdasta olisi kuitenkin Lupa- ja valvontavirastolle ehdotetut tehtävät arvioida peruspalvelujen saatavuutta ja huolehtia alueellisesta varautumisesta. Viranomaisten tehtäviä ja toimivaltaa koskevan sääntelyn voidaan katsoa mukautuvan hallinnon lainalaisuutta ja julkisen vallan käytön lakiperustaisuutta koskeviin edellytyksiin perustuslain 2 §:n 3 momentissa.

Oikeus asianmukaiseen menettelyyn toimivaltaisessa viranomaisessa

Valtionhallinnon organisatorinen uudelleenjärjestely ei voi olla itsetarkoitus, vaan sen tulee myös turvata jokaiselle perustuslain 21 §:n 1 momentin mukaan kuuluvaa oikeutta saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä lain mukaan toimivaltaisessa viranomaisessa. Tältä osin voidaan arvioida pe-

rusteluissa esitetyn informaation perusteella, että ehdotettu valtakunnallisen viraston organisaatiomalli tehostaisi viraston tehtävien hallinnollisesti ja taloudellisesti tehokasta hoitamista. Sillä muun muassa purettaisiin Valviran ja aluehallintovirastojen tehtävien päällekkäisyyttä ja rinnakkaisuutta, ja valtakunnalliset käsittelyprosessit nopeuttaisivat asioiden käsittelyä (s. 134).

Virastomalli todennäköisesti myös edistäisi myös lupa-, ohjaus- ja valvontapalvelujen saatavuutta alueellista yhdenvertaisuutta edistävällä tavalla. Näiltä osin se ilmeisesti osaltaan yhtenäistäisi aluehallintovirastoissa eriytyneitä menettelyjä, hallinnollisia käytäntöjä ja tulkintoja, mikä samalla yhdenmukaistaisi hallinnollista sääntelyä sisältävän päätöksenteon perusteita ja vahvistaisi toiminnan ennakoitavuutta, mahdollisesti myös nopeuttaisi käsittelyaikoja. Perustuslakivaliokunta on tässä suhteessa relevantilla tavalla korostanut huomion kiinnittämistä maan eri osissa olevien ihmisten yhdenvertaiseen kohteluun ja heidän tosiasiallisiin mahdollisuuksiinsa saada perusoikeuksien toteutumisen kannalta välttämättömiä palveluja (esim. PeVL 37/2006 vp s. 2–3). Näitä viraston perustamiseen liittyviä todennäköisiä vaikutuksia voidaan pitää myönteisinä perustuslain 21 §:n 1 momentissa tarkoitetun asianmukaisen ja viivytyksettömän käsittelyn vaatimuksen kannalta.

Valtion keskus- ja aluehallinnon viranomaisista säätäminen

Valtion hallinto-organisaation järjestäminen kuuluu pääosin lainsäätäjän harkintaan. Hallitustason eli valtioneuvoston ja ministeriöiden asema ja tehtävät määritellään erikseen perustuslain 60 ja 65-68 §:ssä. Muuten perustuslaki mahdollistaa väljästi erilaisia toimeenpanokoneiston organisaatiomalleja ja toimeenpanoa sisältävän toimivallan määrittelyn erilaisille toimielimille valtion keskus-, alue- ja/tai paikallistasolla.

Perussäännös hallinto-organisaatiosta on perustuslain 119 §:n 1 momentissa, jonka mukaan valtion keskushallintoon voi kuulua virastoja, laitoksia ja muita toimielimiä. Valtiolla voi lisäksi olla alueellisia ja paikallisia viranomaisia. Perustettavaksi ehdotettu Lupa- ja valvontavirasto olisi säännöksessä tarkoitettu valtion keskushallintoon kuuluva virasto, jolle siirrettäisiin aluehallintovirastojen tehtävät. Elinvoimakeskukset, joille siirtyisivät ELY-keskusten tehtävät, olisivat perustuslain 119 §:n 2 momentissa tarkoitettua valtion aluehallintoa. Perustuslaista ei aiheudu estettä ehdotetulle valtion hallintokoneiston uudelleenorganisoinnin perusmallille.

Valtionhallinnon toimielinten yleiset perusteet

Perustuslain 119 §:n 2 momentti edellyttää, että valtionhallinnon toimielinten yleisistä perusteista säädetään lailla, jos niiden tehtäviin kuuluu julkisen vallan käyttöä. Lupa- ja valvontaviraston lisäksi perustettavaksi ehdotetut elinvoimakeskukset olisivat säännöksessä tarkoitettuja valtionhallinnon alueellisia toimielimiä, joiden tehtäviin kuuluisi julkisen vallan käyttöä. Niiden yleisistä perusteista on siten säädettävä lailla. Perustuslakivaliokunta on edellyttänyt laintasoista sääntelyä

myös julkista valtaa käyttävän lautakunnan kokoonpanosta (PeVL 15/2011 vp, s. 5).

Yleisillä perusteilla tarkoitetaan perustuslain esitöiden mukaan lähinnä yksikön nimeä, toimialaa sekä pääasiallisia tehtäviä ja toimivaltuuksia (HE 1/1998 vp, s. 174). Ehdotetun sääntelyn voidaan katsoa täyttävän näiltä osin lailla säätämisen kriteerit. Myös Lupa- ja valvontaviraston yhteydessä toimivien lautakuntien tehtäviin kuuluu julkisen vallan käyttöä, jonka vuoksi voimassa oleva lautakuntia koskeva asetuksentasoinen sääntely ehdotetaan siirrettäväksi eräin täsmennyksin lain tasolle. Tätä voidaan niin ikään pitää välttämättömänä perustuslain 119 §:n 2 momentin sisältämän lailla säätämistä edellyttävän velvoitteen asianmukaiseksi toteuttamiseksi.

Alue- ja paikallishallinnon perusteet

Valtion alue- ja paikallishallinnon perusteista säädetään perustuslain 119 §:n 2 momentin mukaan niin ikään lailla. Valtionhallinnon yksiköistä voidaan muutoin säätää asetuksella. Elinvoimakeskukset muodostaisivat valtion aluehallinnon toimielimiä, joten niiden perusteista on myös tällä perusteella säädettävä ehdotetulla tavalla lain tasoisesti.

Lisäksi esityksen perustelujen mukaan tarkoituksena on, että Lupa- ja valvontaviraston organisoitumisen perusyksikköinä toimivat osastot olisivat valtakunnallisesti toimivia tehtäväkokonaisuuksien hoitamista varten muodostettuja rakenteita. Siten virastossa ei olisi erillisiä aluetason tai muun jaotuksen mukaisia säädöstasolla määriteltäviä rakenteita.

Lupavirastolakiehdotuksen 4 §:n 1 momentin mukaan osastoilla ja toimintayksiköillä voisi kuitenkin olla niiden työjärjestyksessä määrättäviä toiminnallisia ja alueellisia yksiköitä. Samoin lakiehdotuksen 8 §:n 2 momentin mukaan viraston osastojen ja toimintayksiköiden työjärjestyksissä voitaisiin antaa tarkempia määräyksiä niiden toiminnallisista ja alueellisista yksiköistä. Tosin 4 §:n 7 momentin mukaan toimintayksiköistä voitaisiin säätää valtioneuvoston asetuksella.

Tällainen valtakunnallisen viraston toiminnallinen organisointi alueellisiin yksiköihin voi sinänsä olla tarkoituksenmukaista ja joustavaa. Valtion aluehallinnon perusteiden määrittely perustuisi kuitenkin tältä osin pelkästään ja keskeisesti vain viraston osaston tai toimintayksikön kulloinkin hallinnollisesti päättämiin työjärjestyksiin tai mahdollisesti asetuksentasoisiin säännöksiin.

Ehdotettu osaston työjärjestykseen ja/tai valtioneuvoston asetukseen perustuva sääntelymalli ei selvästikään täytä perustuslain vaatimusta siitä, että valtion aluehallinnon perusteista säädetään lailla. Tällaisten toiminnallisten ja alueellisten yksiköiden asema, tehtävät ja toimivallan perusteet muodostuvat näin määriteltynä myös epäselviksi. Laintasoista sääntelyä olisi siksi välttämätöntä täydentää ja selventää näiltä osin, mikäli tarkoituksena on perustaa myös perustuslain 119 §:n 2 momentissa tarkoitettuja alueellisesti toimivaltaisia toimielimiä. Tältä osin 4 §:n 8

momentin säännöstä maakuntajaon lähtökohtaisesta noudattamisesta ei voida pitää riittävänä laintasoisena sääntelynä.

Viraston päätoimipaikka olisi 4 §:n 8 momentin mukaan Tampereella ja toimipaikka Hämeenlinnassa. Virastolla olisi lisäksi vähintään yksi toimipaikka kaikilla sosiaali- ja terveydenhuollon yhteistyöalueilla. Tällaiset toimipaikat kuuluisivat viraston organisaatioon eivätkä ne muodostaisi erillisiä toimivaltaisia elimiä. Laintasoista sääntelyä voidaan tältä osin pitää riittävänä.

Päätöksenteon riippumattomuus ja puolueettomuus

Voimassa olevan aluehallintovirastosta annetun lain mukaan aluehallintoviraston työsuojelun tehtäviä hoitava vastuualue on riippumaton valvontatehtävää hoitaessaan ja vastuualueen toiminta on järjestettävä siten, että riippumattomuus ja puolueettomuus työsuojelun valvontatehtävässä on turvattu. Lausunnossaan valtioneuvoston selonteosta aluehallintouudistuksen toimeenpanosta ja toteutumisesta (VNS 1/2013 vp) perustuslakivaliokunta totesi, että työsuojeluvalvonnan uudelleenjärjestämisessä on edelleen tärkeää huolehtia viranomaistoiminnan riippumattomuuden ja puolueettomuuden säilymisestä sekä asianmukaisista valvontaresursseista. Lisäksi valiokunta kiinnitti huomiota erityisesti tarpeeseen turvata viranomaisen riippumattomuus ja puolueettomuus ympäristölupien myöntämiseen ja ympäristövalvontaan liittyvien asioiden käsittelyssä (PeVL 15/2013 vp).

Tältä kannalta voidaan todeta, että virastolain 4 §:n 3 momentissa säädettäisiin sen osastojen riippumattomuudesta. Säännöksen mukaan työsuojeluosasto olisi riippumaton työsuojelun tehtäviä hoitaessaan ja ympäristöosasto olisi riippumaton lupa-, hakemus-, ilmoitus- ja valvontatehtäviä hoitaessaan. Mainittujen osastojen toiminta olisi lisäksi järjestettävä siten, että riippumattomuus ja puolueettomuus näissä tehtävissä on turvattu, eikä niille saa antaa sellaisia muita tehtäviä, jotka voivat vaarantaa näiden tehtävien asianmukaisen hoitamisen ja riippumattomuuden.

Ympäristöosaston yleisen edun valvontayksiköllä olisi 4 §:n 4 momentin mukaan yleisen edun valvontatehtävässään itsenäinen ratkaisuvalta. Yksikön toiminta olisi järjestettävä siten, että sen riippumattomuus ja puolueettomuus näissä tehtävissä on turvattu eikä yksikölle saa antaa sellaisia muita tehtäviä, jotka voivat vaarantaa näiden tehtävien asianmukaisen hoitamisen ja riippumattomuuden.

Riippumattomuutta vahvistaisi osaltaan päätösvallan pidättämistä koskeva rajoitus. Sen mukaan pääjohtajalla olisi virastolain 6 §:n 2 momentin mukaan toimivalta ottaa ratkaistavakseen asia, jonka viraston virkamies saa viraston, yleisen osaston tai toimintayksikön työjärjestyksen mukaan ratkaista, lukuun ottamatta 4 §:n 2 momentin 1-5 kohdassa tarkoitetuilla osastoilla ratkaistavia asioita. Otto-oikeus koskisi siten vain viraston yleishallintoa hoitavan osaston käsiteltäviä asioita.

Ehdotettua riippumattomuutta koskevaa sääntelyä voidaan näiltä osin pitää asianmukaisena ja riittävänä. Merkitystä on lisäksi sillä, että hallintolain 6 §:ssä säädettyihin hallinnon oikeusperiaatteisiin kuuluu puolueettomuuden vaatimus, joka edellyttää myös riippumattomuutta hallintoasiaa käsiteltäessä.

Valituskielto

Elinvoimakeskuksia sekä Työllisyys-, kehittämis- ja hallintokeskusta koskevan 2. lakiehdotuksen 20 § sisältää valituskiellon. Pykäläehdotuksen mukaan, jos elinvoimakeskuksen toimivaltaan kuuluvan valvontaa, velvoitteiden asettamista tai oikeuden myöntämistä koskevan hallintoasian puolueeton käsittely voi ilmeisesti vaarantua sen vuoksi, että keskus on tai on ollut asiassa myös asianosaisena, keskuksen on, jollei asian puolueetonta käsittelyä voida keskuksen sisäisin toimenpitein järjestää, pyydettävä 6 §:n 2 momentissa tarkoitettua ministeriötä määräämään toinen elinvoimakeskus käsittelemään ja ratkaisemaan asia. Ministeriön päätökseen ei saisi hakea muutosta valittamalla.

Ehdotettu sääntely koskisi viranomaisorganisaation sisällä tapahtuvaa tehtävänsiirtopäätöstä, jonka tarkoituksena on turvata hallintoasian puolueeton käsittely. Tällaisella siirtopäätöksellä ei olisi oikeusvaikutuksia yksityisen oikeuksiin tai velvollisuuksiin, kun otetaan huomioon, että elinvoimakeskuksen asiasisältöiseen hallintopäätökseen saa hakea muutosta valittamalla. Pelkästään siirtopäätökseen kohdistuvaa valituskieltoa ei siten voida pitää ongelmallisena oikeusturvan takeita määrittelevän perustuslain 21 §:n kannalta.

Kielelliset oikeudet

Perustuslain 17 §:n 2 momentin mukaan jokaisen oikeus käyttää tuomioistuimessa ja muussa viranomaisessa asiassaan omaa kieltään, joko suomea tai ruotsia, sekä saada toimituskirjansa tällä kielellä turvataan lailla. Lisäksi julkisen vallan on 2 momentin mukaan huolehdittava maan suomen- ja ruotsinkielisen väestön sivistyksellisistä ja yhteiskunnallisista tarpeista samanlaisten perusteiden mukaan. Säännös edellyttää paitsi kielten muodollisesti yhdenvertaista kohtelua myös suomen- ja ruotsinkielisen väestön tosiasiallisen tasa-arvon turvaamista muun muassa yhteiskunnallisten palvelujen järjestämisessä (PeVL 17/2021 vp, 154 kohta, PeVL 21/2009 vp).

Lupa- ja valvontavirasto olisi oikeudelliselta asemaltaan keskushallinnon valtakunnallinen virasto, mikä merkitsee, että koko virasto toimisi kielilain 6 §:n 1 momentin tarkoitettuna kaksikielisenä viranomaisena. Virasto hoitaisi siten kaikki tehtävänsä suomen ja ruotsin kielellä. Tämä olisi kielellisten oikeuksien toteutumisen turvaamisen kannalta parannus nykytilaan, jossa samojen tehtävien hoitaminen aluehallintovirastoissa riippuu kielellisten oikeuksien kannalta toimialueen kieliolosuhteista. Samoin voidaan arvioida virastolain 4 §:n velvoitetta huolehtia siitä, että viraston toiminnan järjestämisessä turvattaisiin kielellisten oikeuksien toteutuminen ja mahdollisuutta perustaa kielellisten oikeuksien turvaamiseksi yksiköitä.

Sekä viraston osastot että toimintayksiköt olisivat perustelujen mukaan valtakunnallisia toimintoja ja siten kaksikielisiä. Viraston muista toimipaikoista ja työntekopaikoista määrättäisiin viraston työjärjestyksellä. Tarkoituksena on, että toimipaikat eivät kuitenkaan muodosta virastolle sellaista alueorganisaatiota, jolla olisi alueellisesti määrittyvä virka- tai toimialue, mistä syystä myös toimipaikoissa tulee noudattaa kielilain kaksikielisille valtion viranomaisille säädettyjä velvollisuuksia.

Hallintoa järjestettäessä tulee perustuslain 122 §:n mukaan pyrkiä yhteensopiviin aluejaotuksiin, joissa turvataan suomen- ja ruotsinkielisen väestön mahdollisuudet saada palveluja omalla kielellään samanlaisten perusteiden mukaan. Tärkeää lainkohdan perustelujen mukaan on, että hallintoa järjestettäessä otetaan huomioon kielelliset perusoikeudet sekä turvataan suomen- ja ruotsinkielisen väestön mahdollisuudet saada palveluja omalla kielellään. Säännöksessä korostetaan kielellisen yhdenvertaisuuden vaatimusta edellyttämällä näiden mahdollisuuksien turvaamista samanlaisten perusteiden mukaan (HE 1/1998 vp, s. 177).

Perustelujen mukaan perustettavaksi ehdotetuista elinvoimakeskuksista lähes puolet olisivat kaksikielisiä virastoja. Niiden toimialueet kattaisivat vähintään samat maakunnat, joilla nykyisin kaksikieliset ELY-keskukset toimivat. Lisäksi Elinvoimakeskuksilla voisi 2. lakiehdotuksen 23 §:n mukaan olla niiden toimialaan kuuluvien tehtävien hoitamiseksi erillinen alueen suomen- ja ruotsinkielistä vähemmistöä palveleva yksikkö. Sääntelyyn ei ole huomauttamista kielellisten oikeuksien kannalta, joskin palveluyksikön perustaminen olisi täysin harkinnanvaraista.

Työjärjestyksellä tai asetuksella perustettavaksi ehdotettujen Lupa- ja valvontaviraston alueellisten toimiyksiköiden asema kielellisten oikeuksien toteuttamisen kannalta voisi kuitenkin ehdotetun sääntelyn perusteella muodostua epäselväksi. Mikäli lailla säädettäisiin tällaisista alueellisista toimielimistä, myös niiden aluejaotuksesta säädettäessä ja päätettäessä on otettava huomioon perustuslain 122 §:n vaatimukset. Tältä kannalta on merkitystä myös 4 §:n 8 momentin säännöksellä, jonka mukaan alueellisten yksiköiden tulee perustua maakuntajakoon ja aluejaotukset tulee pyrkiä sovittamaan yhteen muiden tehtävien hoidon kannalta keskeisten viranomaisten kanssa.

Viranomaisten toimialueista voidaan sinänsä säätää myös lakia alemman asteisin säännöksin (PeVL 42/2006; PeVL 5/2008). Siten esimerkiksi 2. lakiehdotuksen 4 §:n 3 momentin mukaisesti elinvoimakeskusten toimialueiden laajentamisesta voidaan säätää valtioneuvoston asetuksella.

Esitykseen sisältyy lisäksi ehdotus saamen kielilain soveltamisalan muuttamiseksi niin että, lakia sovellettaisiin myös Lupa- ja valvontavirastossa ja elinvoimakeskuksissa laissa tarkemmin määritellyin edellytyksin. Ehdotettua sääntelyä voidaan pitää asianmukaisena saamelaisille perustuslain 17 §:n 3 momentin mukaan kuuluvien kielellisten oikeuksien turvaamisen kannalta.

Avustavien tehtävien antaminen muulle kuin viranomaiselle

Lupa- ja valvontavirasto voisi 1. lakiehdotuksen 26 §:n mukaan siirtää viraston 3 §:n mukaisiin tehtäviin liittyvän asianhallinnan avustavan tehtävän sellaiselle yksityiselle taholle, jolla on riittävät tekniset edellytykset sekä riittävä osaaminen tällaisen tehtävän hoitamiseksi. Avustavia tehtäviä olisivat ehdotetun pykälän mukaan virastolle annettavien ilmoitusten ja muiden asiakirjojen vastaanotto, lajittelu sekä asiakirjojen ja niihin sisältyvien tietojen tallentaminen sähköisiä menetelmiä käyttäen asianhallinnan työjonoon. Avustavia tehtäviä hoitava henkilö toimisi ehdotetun säännöksen mukaan edellä tarkoitettuja tehtäviä suorittaessaan rikosoikeudellisella virkavastuulla. Virastolaissa ehdotetaan lisäksi säädettäväksi, että yksityinen toimija toimisi viraston valvonnassa. Viraston tehtävänä olisi valvoa tehtävän hoidosta suoriutumista ja tarvittaessa siihen puututtava ja päätettävä sopimus, jos toimeksisaaja ei suoriudu tehtävästä asianmukaisesti.

Ehdotettu 26 § vastaa asiallisesti Verohallinnosta annetun lain 2 b §:ää, joka on säädetty perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella (PeVL 30/2012 vp). Perustuslakivaliokunta katsoi lausunnossaan, että säännöksessä tarkoitetut tehtävät olivat vain viranomaista avustavia lähinnä rutiiniluonteisia tukitehtäviä, eikä niihin sisältynyt julkisen vallan käyttämistä. Valiokunta arvioi myös, että säännöksessä mainittujen teknisten tehtävien siirto oli tarkoituksenmukaista ja että sääntely täytti muutoinkin perustuslakivaliokunnan käytännössä tämänkaltaiselle tehtävien siirrolle asetetut vaatimukset. Sama arvio voidaan samoin perustein kohdistaa myös ehdotettuun sääntelyyn.

Lupa- ja valvontavirasto voisi virastolain 23 §:n mukaan tarvittaessa käyttää tietyissä sille säädetyissä sosiaali- ja terveys -toimialalle kuuluvissa tehtävissä ulkopuolisia asiantuntijoita. Asiantuntijat toimisivat viraston valvonnassa ja henkilötietojen käsittelijöinä viraston lukuun. Asiantuntijan tulisi olla tunnetusti taitava ja kokenut henkilö, jolla on tehtävien kannalta merkityksellistä tieteellistä asiantuntemusta tai muuta asiantuntemusta. Asiantuntijana toimivaan henkilöön sovellettaisiin rikosoikeudellista virkavastuuta koskevia säännöksiä. Perustuslakivaliokunta on arvioinut pitkälti samanlaista sääntelyä muun muassa lausunnossaan PeVL 34/2024 vp, jossa se piti vastaavanlaisen hallintotehtävän antamista muulle kuin viranomaiselle perustuslain 124 §:ssä tarkoitetulla tavalla tarkoituksenmukaisena. Ehdotettuun sääntelyyn ei ole tältä osin huomauttamista.

Virkojen kelpoisuusvaatimukset ja nimitysmenettely

Lupaviraston pääjohtajan välittömässä alaisuudessa toimivien osastojen osastopäälliköiden ja toimintayksiköiden johtajien sekä yksikön päälliköiden viroille ehdotetaan virastolain 18 §:ssä säädettäväksi erityiset kelpoisuusvaatimukset. Viraston päällikkönä toimivan virkaan sovellettaisiin valtion virkamieslain 8 §:n 2 momentissa säädettyjä valtion ylimmän virkamiesjohdon erityisiä kelpoisuusvaatimuksia. Osaston päällikkönä toimivan osastopäällikön virkaan on tarkoitus säätää lain tasolla virkamieslain 8 §:n 2 momentissa säädetyt valtion ylimmän virkamies-

johdon erityiset kelpoisuusvaatimukset. Lisäksi nimitystoimivallan käytön perusteet määriteltäisiin laissa erikseen. Ehdotetun sääntelyn voidaan katsoa täyttävän laintasoiselle sääntelylle näiltä osin asetettavat vaatimukset.